

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
A GERMANIEI, EUROPEI CENTRALE ȘI DE NORD

ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
A GERMANIEI, AUSTRIEI ȘI LUXEMBURGULUI

CABINETUL MITROPOLITULUI † SERAFIM JOANTĂ

Pastorală la începutul Postului Mare - 2025

*„Dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor,
nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.”*
(Matei 6, 15)

Preacuvioși și Preacucernici Părinți, iubiți credincioși,

Începând de mâine intrăm în Postul Mare care durează șapte săptămâni, până după Sfânta Liturghie din noaptea Învierii Domnului. Ultima săptămână a postului se numește „Săptămâna Mare” sau „Săptămâna Sfințelor Pătimiri” care au culminat cu răstignirea Domnului pe crucea Golgotei. De fapt toată viața pământească a Mântuitorului a fost o neîncetată pătimire prin suferințele pricinuite de cărturari, de farisei și de conducătorii poporului, pe care El le-a primit de bună voie din dragoste pentru mântuirea oamenilor. Așa precum o mamă bună și un tată bun suferă toată viața pentru copii lor neascultători, tot astfel și Mântuitorul a suferit calomniile, batjocurile, loviturile și răstignirea pe cruce pentru oamenii pe care El i-a creat și i-a iubit și pentru care Și-a dat viața. *„Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca viața lui să și-o pună pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc”* (Ioan 15, 13-14). Dar să nu ne grăbim să-i condamnăm pe contemporanii Domnului care I-au pricinuit atâtea suferințe și apoi L-au răstignit pe cruce, pentru că aceștia nu știau că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu întrupat, așa cum știm noi astăzi. Ei credeau că Hristos este un înșelător care *„cu domnul demonilor scoate pe demoni”* și face minuni (Matei 9, 34).

Filozoful francez Blaise Pascal a afirmat în mod inspirat că **„Hristos este în agonie până la sfârșitul veacurilor”**. El suferă pentru păcatele tuturor oamenilor cu care Se face una, căci Hristos este în inima fiecărui om. La fel ca și cei de acum două mii de ani, și noi cei de astăzi Îl batjocorim și-L răstignim de mii de ori pe Hristos Domnul prin păcatele noastre. Noi suntem mai vinovați decât cei care L-au răstignit pe Domnul, pentru că aceștia nu știau ce fac. Răstignit pe cruce, înainte de a-Și da duhul, Mântuitorul S-a rugat: *„Părinte, iată-le lor că nu știu ce fac”* (Luca 23, 34). Or noi știm ce facem de fiecare dată când păcătuim și totuși nu ne oprim de la păcat, pentru că ne-am obișnuit cu el. Uneori, în orbirea noastră sufletească, ne îndreptăm pe noi înșine și dăm vina pe alții. Este adevărat că nimeni nu-și poate da seama de păcatele sale dacă nu-l atinge harul recunoașterii lor și al căinței pentru ele. De aceea trebuie să ne rugăm mereu cu rugăciunea Sfântului Efreem Sirul: **„Doamne, dă-mi să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu”**. Când, prin harul lui Dumnezeu, ne dăm seama de păcatele noastre, ne întristăm pentru ele, ne spovedim și făgăduim să nu le mai repetăm, **„socotind mai bine moartea decât să ne mai întoarcem la ele”**, cum spunem în rugăciunea dinainte de spovedanie. Omul mândru, cel plin de el însuși, cel ambițios care judecă și condamnă pe semenii săi, nu poate primi harul vederii păcatelor proprii tocmai pentru că este plin de el însuși și nu se smerește. Iar pentru ca să se smerească, Dumnezeu îngăduie să vină asupra lui încercări și neputințe care sunt tot un har al lui Dumnezeu. Părinții duhovnicești spun că omul se smerește mai mult de nevoie decât de bună voie. Atunci când suferă își dă seama de neputința sa ontologică, se smerește, își recunoaște păcatele și strigă după ajutorul lui Dumnezeu. Așadar suferințele, bolile și necazurile

vieții, ca și consecințe ale păcatelor, sunt un mare dar al lui Dumnezeu pentru îndreptarea noastră pe calea mântuirii. De aceea în necazuri și suferințe, oricât de grele ar fi și oricât de mult timp ar persista, nu trebuie să ne pierdem nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu, care va veni pe măsură ce ne smerim și stăruim în rugăciune pentru iertarea păcatelor.

Pentru ca să ne ierte păcatele, Dumnezeu ne pune o singură condiție: să iertăm și noi greșelile semenilor noștri. Căci „*dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*” (Matei 6, 15). A ierta greșelile semenilor este, de asemenea, un mare har al lui Dumnezeu pe care dacă nu-l avem, trebuie să-l cerem în rugăciune: „**Doamne, dă-mi puterea de a ierta din inimă pe cei ce mi-au greșit!**”! Dacă stăruim în această rugăciune, cu siguranță Dumnezeu ne va da harul iertării semenilor.

Iubiți credincioși,

Cu inimă bună și iertătoare, care nu ține minte răul, putem începe Postul Mare care este împreună-călătorie cu Mântuitorul Iisus Hristos pe drumul pătimirii Sale. Viața creștină înseamnă unirea tot mai deplină cu Hristos până când ajungem să spunem cu Apostolul Pavel: „*M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*” (Galateni 2, 20). A ne răstigni împreună cu Hristos înseamnă a ne lupta toată viața ca să omorâm în noi mândria, răutatea, iubirea de argint, desfrânarea, invidia, răzbunarea și tot păcatul pentru a ne face una cu Hristos.

Armele duhovnicești cu care ne luptăm pentru a deveni una cu Hristos sunt **rugăciunea, postul și milostenia**. Postul Mare este vremea pocăinței prin înmulțirea rugăciunii la biserică, acasă, pe drum, la lucru, în toată vremea și în tot locul, împlinind îndemnul Sfântului Apostol Pavel: „*Rugați-vă neîncetat*” (I Tesaloniceni 5, 17). Să ne rugăm deci cu bucurie și cu credința că prin rugăciune ne unim cu Hristos din inima noastră și primim ajutorul Lui pentru toate cererile de folos. Să nu uităm citirea Psaltirii, mai cu seamă acum în vremea postului. Postul sau mâncarea vegană, recomandată tot mai mult de medicina modernă, este o mare binecuvântare pentru sănătatea trupului și a sufletului. Să ne silim, fiecare după putere, să postim cu bucurie în toată vremea postului. Să ne silim, de asemenea, să facem cât mai multă milostenie celor care au nevoie, mai cu seamă familiilor cu mulți copii din România. Să nu uităm că singurul criteriu după care ne va judeca Dumnezeu pe toți este milostenia: „*Am fost flămând și Mi-ați dat să mănânc; am fost însetat și Mi-ați dat să beau; gol am fost și M-ați îmbrăcat...*” (Matei 25, 33). Vă pun la inimă proiectul nostru „**Burse pentru copii săraci din Moldova**” pe care-l găsiți pe pagina de internet a Mitropoliei (<https://mitropolia-ro.de/burse-copiii-moldova/>). Ajutând constant pe cei săraci, dăm dovadă că nu ne lipim inima de bunurile aceste lumi, ci ne „*adunăm comori în cer*” (Matei 6, 23), așa cum ne îndeamnă Mântuitorul în încheierea Evangheliei de astăzi.

Mă rog Mântuitorului Iisus Hristos să vă dea putere să iertați pe toți, să vă înmulțească dragostea față de rugăciune și mila față de cei săraci, precum și un post binecuvântat!

Punându-vă la inimă aceste îndemnuri părintești, vă îmbrățișez în Hristos Domnul și vă cer iertare pentru tot ce v-am greșit. „*Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi toți!*”!

+Mitropolitul Serafim